

REFLEXIONS DEL GRUP CRISTIÀ DEL COL·LECTIU LAMBDA DE VALÈNCIA SOBRE EL *DIRECTORIO DE LA PASTORAL FAMILIAR DE LA IGLESIA EN ESPAÑA*

Des de la llibertat dels fills de Déu

Nosaltres, els membres del Grup Cristià del Col·lectiu Lambda de Lesbianes, Gais i Transsexuals de València, som una comunitat de cristians i cristianes que tractem de viure la nostra fe des de la nostra pròpia orientació sexual. Per la gràcia del baptisme som fills de Déu i fills de l'Església. Per aquest motiu escoltem sempre amb respecte la veu dels nostres bisbes als quals reconeixem la seua autoritat com a successors dels apòstols. Però els nostres pastors necessiten que els cristians i les cristianes els fem arribar les nostres opinions, les nostres inquietuds i els nostres dubtes tant sobre el contingut dels seus missatges com sobre la forma de transmetre'ls. D'aquesta manera, des de la llibertat dels fills de Déu, contribuïm al floriment de la Veritat i a l'anunci de l'Evangeli enmig dels nostres germans i germanes.

Una lectura serena i atenta

El passat dia 2 de febrer es feia públic el *Directorio de la Pastoral Familiar de la Iglesia en España*. La seua publicació, la seua presentació i la seua recepció en la societat, en l'Església i en els mitjans de comunicació social no han passat despercebudes. En la nostra comunitat hem fet una lectura serena i atenta del documento posant entre parèntesi tant els ecos mediàtics de la seua presentació com els diversos comunicats, comentaris o articles sorgits aquests dies al seu favor o en la seua contra. D'aquesta lectura han nascut aquestes reflexions que fem arribar a l'opinió pública en general i als nostres bisbes en particular. Aquest mateix *Directorio* demana que “todo cristiano sea capaz de poder hablar como un ciudadano libre al que todos deben escuchar con respeto” (8). Aquestes reflexions són un exercici d'aquesta capacitat.

Evangelí o Llei del matrimoni i de la família?

Compartim la necessitat d'anunciar l'anomenat “Evangelí del matrimoni i de la família”. La majoria de nosaltres hem nascut, hem crescut i hem rebut la fe en el si d'una família. Molts de nosaltres hem trobat en la família tolerància, respecte i acceptació a la nostra orientació sexual. Per això creem que sí, que el matrimoni i la família són una bona nova. No obstant això, en el magisteri i en la pràctica pastoral dels últims anys aquest Evangelí tendeix a convertir-se en Llei. Així és percebut per molts cristians i no cristians. Potser per això és incomprés i esdevé escàndol i niciesa, no per ser Evangelí, sinó per ser Llei.

Família i models familiars

Considerem tècnicament ben redactats i fins i tot acceptables alguns apartats que exposen la doctrina de l'Església sobre el matrimoni i la família. Ara no és el moment d'entrar en aquells punts en què molts cristians venim reclamant una revisió des d'unes lectures noves de l'Escriptura i de la Tradició, com, per exemple, la valoració del plaer, la moral sexual en general, el divorci, l'ús d'anticonceptius, etc. Ens referirem només a la família i als models familiars. El model de família que se'ns descriu està molt idealitzat i pressuposa un nucli familiar occidental, sense problemes econòmics i format per individus psicològicament sans i sense discapacitats. De tota manera, es tracta d'un model que exclou altres models familiars que, seran més concordes o menys amb l'Evangelí, però que responen a situacions personals o socials reals. Aquests models “alternatius”, en canvi, no exclouen el model catòlic romà.

El projecte de pastoral proposat, tot i tenir molts aspectes positius, parteix d'un model de família prefixat, molt idealitzat i perfeccionista, que fa veure que hi ha moltes "famílies en situacions difícils i irregulars". És a dir, que al fixar allò que és una "família en situació fàcil i regular" ens deixa fora a la majoria, que vivim difícilment o fora de la regla. Per a l'Església som aleshores objectes d'atenció pastoral o motius de profunda preocupació. Encara que el *Directorio* diu que en aquests casos l'Església "debe saber acoger a todos, para que ninguno deje de experimentar la *cercanía y cuidado de la comunidad eclesial*" (203), açò en la pràctica es converteix en aquest missatge: "aniquila l'element del teu ser, del teu desig o de la teua situació que es defineix per oposició a la identitat del nostre grup, així et permetrem que en formes part i et donarem l'única i vertadera identitat cristiana". Caldria substituir aquesta lògica de l'exclusió per una lògica de la gràcia. I el cas és que aquesta lògica de la gràcia està apuntada, encara que no desenvolupada ni portada a les seues últimes conseqüències, en el mateix text; per exemple, quan diu que la manera primera d'acollir amb fidelitat la Paraula de Déu "es saber interpretar las distintas circunstancias y acontecimientos de *la vida a la luz de la fe*. De esta manera transmite vitalmente la verdadera fuerza del Evangelio que ilumina la vida del hombre y la transforma" (254). Des de la lògica de la gràcia és el Déu vivent el que ens dóna el ser i el pertànyer a l'Església Una, Santa, Catòlica i Apostòlica, més enllà de les estretes regles eclesiàstiques sobre la sexualitat, el matrimoni i la família. El nostre Déu té un projecte humanitzador universal, basat en l'amor, i els homosexuals en formem part.

Nosaltres també estem cridats a l'amor

Compartim absolutament el principi antropològic formulat en el *Directorio* segons el qual "la persona sólo se puede conocer, de modo adecuado a su dignidad, cuando es amada"(28). Trobem un punt lluminós del text quan es refereix a la vocació a l'amor que és constitutiva del ser humà. Nosaltres, gais i lesbianes, hem sigut cridats a l'existència tal com som per amor i hem sigut també cridats a l'amor (v. 29) en la nostra unitat integral de ser corpori-espiritual (v. 30), per tant no podem separar la nostra vocació a l'amor de la nostra realitat corporal (i hi incloem la nostra identitat i la nostra orientació sexual). També nosaltres quan estimem algú revelem la seua bellesa i la seua dignitat.

També nosaltres estem compromesos, amb l'ajuda de la gràcia, en la tasca de "*la integración de la sexualidad, la afectividad y el amor en una historia unitaria y vocacional*" (v. 33) i voldríem comptar amb l'ajuda de la comunitat eclesial. També voldríem que l'Església reconeguera la unió entre persones del mateix sexe com "un modo particular y específico de realizar la entrega de sí que exige el amor esponsal" (v. 39) i que aquest lliurament poguérem assumir-lo en un *estat de vida* davant la societat i davant l'Església (45).

Què hem fet nosaltres per merèixer açò?

Encara no acabem d'entendre per què quan es parla del matrimoni i de la família sempre ens han de portar a col·lació als homosexuals. En les passades *Consideracions sobre els projectes de reconeixement legal de les unions entre persones homosexuals* de la Congregació per a la Doctrina de la Fe també s'adduïa la defensa del matrimoni i de la família per demanar als polítics catòlics que s'oposaren a qualsevol tipus de legalització d'unions homosexuals. Sembla que hem sigut elegits com a bocs expiatoris que han de ser sacrificats per a calmar la ira de Déu davant la "situació tan desastrosa" en què es troba la societat espanyola.

Quan nosaltres reclamem uns drets com a classe no ho fem "a modo de privilegio", tal com diu el directori, sinó "a modo de justicia". I quan nosaltres exigim

el dret a poder-nos casar, el dret a formar famílies i el dret a l'adopció conjunta i a la pàtria potestat dels nostres fills i filles açò no suposa “una evident injustícia”, com diu el document, ans una evident justícia. Cal desemascarar aquests arguments suposadament bondadosos i basats en la defensa del Dret.

El *Directorio* nega fins i tot la consideració de “parella de fet” “a las formas de convivencia de carácter homosexual” (234). Aquest és un cas extrem de negació de realitats a base de negar conceptes. Vosté conviu de fet amb la seua parella homosexual, però això no és una parella de fet, ens diuen. Si seguim aquesta lògica, segurament nosaltres, gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, ni tan sols existim.

Qui els assessora?

La Subcomissió de Família i Vida de la Conferència Episcopal no ha realitzat les consultes més adequades sobretot en la *Introducción* (7-24). És, sens dubte, aquest apartat el que ha alçat més veus crítiques en l'opinió pública i fins i tot en el si de l'Església. Es pressuposa que hi ha una cultura dominant, postcristiana i pagana que valora negativament el cristianisme; una societat nihilista i desesperançada que ha perdut els valors transcendents i centrada en els valors utilitaris i quantificables. És cert que hi ha algunes dades, fets o tendències socials que poden fer pensar açò; no obstant això, són susceptibles de valoracions diverses. És veritat, per exemple, que vivim en una societat secularitzada, però potser açò no siga mal.

Desconeixem las fonts d'aquesta peregrina idea segons la qual l'anomenada “revolució sexual” és la responsable de la separació de la sexualitat del matrimoni, de la procreació i de l'amor i que haja dut com a fruits amargs les ruptures traumàtiques dels matrimonis, la violència domèstica, els abusos sexuals i els fills sense llar. Aquestes afirmacions suposen una falta greu de coneixements històrics i sociològics sobre aquests temes, sobretot pel que fa al dramàtic camí de las dones per recuperar la seua dignitat.

Falta de contenció

El que més ens preocupa d'aquest text és una cosa que es llig entre línies o entre pàgines i, de vegades, literalment. I es tracta d'una cosa de la qual pateix últimament el nostre episcopat: la falta de contenció.

Sembla que no es poden donar unes indicacions breus, concises i clares sobre pastoral familiar, sinó que calen unes excessives 248 pàgines.

Sembla que no es pot parlar amb autoritat i aleshores cal recórrer a l'argument d'autoritat citant altres documents magisterials contínuament. Vegeu, si no, les 336 notes a peu de pàgina.

Sembla que no es poden obviar opinions o interpretacions, si més no, dubtoses o qüestionables. Algunes són clarament falses i altres són simples facècies. El concepte o fenomen de “revolució sexual”, per exemple, és un poc difícil de caracteritzar. I la existència de “lobbies” homosexuals és més que dubtosa.

Sembla que els nostres bisbes ni tan sols amaguen ja la seua nostàlgia pel nacionalcatolicisme. Sembla que entenen la democràcia com un mitjà para imposar el seu programa quan aconseguisquen una majoria absoluta catòlica i no com un sistema que assegura tant els drets personals com els drets de les minories, siguen regionals, lingüístiques, socials o sexuals. Ens sembla greu que s'entenga com a cooperació al mal la participació dels agents del dret i els funcionaris judicials en les causes de divorci i que se'ls demane l'objecció de consciència (215). Volem recordar que en el seu temps es demanà que els farmacèutics catòlics no vengueren preservatius i que aquest estiu es demanà que els polítics catòlics s'oposaren a qualsevol iniciativa parlamentària que suposara una equiparació de les unions homosexuals al matrimoni. Si anem així, es

demanarà als professors catòlics que no expliquen la teoria de l'evolució o que no comenten els filòsofs o escriptors ateus.

Pregària

Aquest *Directorio* amaga un petit tresor. Es tracta d'aquesta bellíssima frase: "La oración es el lenguaje de la esperanza que salva el deseo del hombre al introducirlo en el plan de Dios" (24). Nosaltres, els membres del "Grup Cristià del Col·lectiu Lambda de València", ens reunim per pregar tots els divendres de l'any per aquesta raó, perquè així expressem la nostra esperança que Déu transforme interiorment el nostre desig homosexual sense aixafar-lo i sense aniquilar-lo. És a dir, el nostre desig homosexual no és intrínsecament desordenat, no és corrupte, sinó que pot ser transformat des de dins en alguna cosa positiva, igual que ocorre amb el desig heterosexual, que per defectuosa i desordenada que siga la seua vivència, sempre és susceptible de ser transformat en una cosa bona. Aniquilar el desig seria aniquilar-nos a nosaltres mateixos.

Preguem amb l'esperança que algun dia els nostres bisbes també proclamem l'Evangelí de l'homosexualitat, que no és sinó el mateix i únic Evangelí, el nucli del qual, segons ens recorden els nostres bisbes, és "*revelar el amor* del Padre por medio del amor" (20). Així siga.

València, 9 de febrer de 2004

ADDENDA:

Nota sobre les declaracions del Secretari del Tribunal Eclesiàstic de València

Durant l'elaboració d'aquestes reflexions ens arriba la notícia de les declaracions del Secretari del Tribunal Eclesiàstic de l'Arquebisbat de València en l'obertura de l'any judicial de dit tribunal. Entre altres coses digué que "por lo menos la mitad de estas personas [los homosexuales] tienen ciertas desviaciones desde pequeños que pueden ser por la represión que han tenido o por la falta de información".

Lamentem profundament que una persona amb una alta responsabilitat en els organismes judicials de la nostra diòcesi i que ha de estar en contacte diari amb persones que viuen situacions difícils i doloroses expresse una incompetència tan palesa en aquest tema. El magisteri oficial de l'Església ha assenyalat en diverses ocasions que aquelles persones que treballen en aquestes institucions han de ser autèntics professionals del dret canònic i que han de auxiliar-se d'altres ciències humanes a fi de prendre les seues decisions.

Ens preocupa que declaracions com aquestes, que no són veritat perquè no es corresponen amb els estudis més recents sobre l'homosexualitat, es repetisquen en alguns àmbits eclesials. Ens fa pensar que les persones que s'encarreguen de les causes de separació o nul·litat en els tribunals eclesiàstics no reben la formació adequada. No sembla que açò contribuïska a augmentar la confiança de la societat i dels catòlics en particular en la forma en que es resolen els processos de nul·litat.